

Įtraukia į nepažinaus krašto ir uždraustos meilės pavojų sūkurių.

Herald Sun

Perly

ŽVEJO ŽMONA

ROXANE DHAND

baltos lankos

Roxane Dhand

Perlų žvejo
žmona

romanas

Iš anglų kalbos vertė Renata Endzelytė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Meisė Porter žvelgė į priekplauką nuo „Okeaniko“ garlaivio denio. Nuaidėjusi sirena perspėjo svečius kuo greičiau atsilabinti ir grįžti į krantą. Tėvas jau nusisukęs žingsniavo tolyn.

„Štai ir viskas“, – pagalvojo ji. Žiūrėdama į tolstantį tėvą mergina svarstė, ar jis ilgėsis dukters. Tikėjosi, bet giliai širdyje abejojo. Likus gerai savaitei iki išvykimo Meisė pasijuto stovinti ant prarajos krašto – dienas, dar likusias su šeima, skaičiavo kaip naktis iki Kalėdų. Ir štai pagaliau išvyksta į Australiją. Sirena vėl sugriaudė ir laivas slystelėjo pasroviui.

Motina net nesiteikė jos išlydėti. Iki paskutinės akimirkos panelė Porter tikėjosi, kad motina pasirodys bent pasidžiaugti dukters išvykimu, paskutinįkart stumtelės į bedugnę – visam laikui iš akių.

Prieš kelias savaites Meisė nė nenučiuokė, kad pasaulyje gyvena toks pusbroliis Meitlandas. O štai dabar keliauja už jo ištekėti.

Mergina stumtelėjo odinį lagaminą sau prie kojų ir liko stovėti įsmeigusi akis į tašką tolumoje – savo tėvą. Vėl pajuto kylančią paniką, širdis ėmė daužytis krūtinėje tartum paukštis narvelyje.

Vaikystėje tėvas jai priminė seną žinyną odiniu viršeliu. Tokių knygų buvo pririkiuota jo bibliotekos lentynose – jas paliesti buvo galima tik labai prireikus sužinoti kokį ypatingą ir svarbų dalyką bei gavus leidimą. Tėvas buvo patikimas ir rimtas – kaip

tos knygos. Ir nors jis niekada viešai nerodė švelnių jausmų, išsiskyrimas sunkiai prisilgė dukterį.

Aukštas ir apkūnus patarnautojas tamsia uniforma palietė Meisei alkūnę. Mergina krūptelėjo. Jis taip atidžiai nužvelgė, kad ji pasijuto kaip klounas cirke – viena didelės aikštės centre. Staiga suvokė vilkinti senamadiškus kelionės drabužius, avinti sunkius, kulnus trinančius batus, dėvinti fetrinę skrybėlę, nesuvaldančią nepaklusnių plaukų. Vyriškis mirktelėjo ir nusiviepe – nuo dirbtinės šypsenos akys virto siaurais plyšeliais.

– Panele, gal galiu jums kuo padėti?

Šypsos persmelkė kaip priekaištas. Mergina žinojo, kad jos veidas aiškiai išduoda savijautą. Pajuto kaistant skruostus kaip tada, kai protestuodama prieš sužadėtuves gavo motinos antausį. Meisė nurijo kartėlį.

– Ar galėtumėte palydėti į kajutę? Keliauju viena, be šeimos, bet gyvensiu su poniu Volis.

Vyriškis peržvelgė keleivių sąrašą ir niūriai pašnairavo.

– Panelė Porter?

Meisė linktelėjo.

– Ponia Volis jau kajutėje. Palydėsiu jus.

Patarnautojas paėmė lagaminą ir stumtelėjęs duris nulydėjo keleivę kilimu klotais laiptais į pirmosios klasės kajučių sektorių. Meisė laikėsi turėklų mąstydamą, kad lubos pernelyg žemos, kad skauda kojas, kad norėtųsi iš čia pabėgti. Palydovas vedė ją ilgu siauru koridoriumi, kol galiausiai blizgantys batai girgžtelėję sustojo prie tvirtų durų.

Kažkur nuaidėjo moters klyksmas.

Laivas ėmė suktis, šonai sugirgždėjo, variklis dusliai riau-modamas atsišaukė keistais garsais. Akimirka Meisė atsirėmė į sieną ir įsikibo turėklų.

– Ponia, regis, labai kenčia. Gal jai reikėtų gydytojo?

– Mano supratimu, tai isterija, – abejingai atsakė palydovas. – Taip nutinka kas kartą pajudėjus iš uosto.

– Negi nepatikrinsite, ar tikrai nenutiko nieko rimta?

Vyriškis laikėsi savo.

– Nėra reikalo. Piliulė nepalengvins jos savijautos. Kai tik supras, kad neskęsta, iškart pasitaisys. Viskas labai paprasta. Štai ir atėjome, panele.

Palydovas žengė žingsnį pirmyn ir netikėtai švelniai pabeldė. Meisė išlemeno padėką stengdamasi negirdėti nesiliaujančio klyksmo.

Durims atsivėrus į vidų pasirodė apkūni, plataus veido moteris su baltų garbanotų plaukų kupeta. Palydovas dar mindžikavo vietoje, tad ponია kilstelėjo antakius iš po plieninių akinių rėmelių.

– Gerbiamasis, galite čia nestovėti, – pasakė. Taisyklinga anglų kalba nepaspėpė ilgų australiškų balsių. – Savo arbatpinigius jau gavote.

Vyriškis šniurkstelėjo, bet pasitraukė tik atlaikęs jos žvilgsnį ilgėliau, nei leido griežtas mandagumas. Apstulbinta jo įžūlumo Meisė vos išlemeno:

– Ponia Volis?

– Pasipūtęs netikėlis, – gan garsiai ištarė ponია Volis, kad patarnautojas išgirstų. – Aprenk vyrą uniforma ir jis įsivaizduos galį įsakinėti armijai. – Pasitraukusi į šoną mostelėjo Meisei. – Įeikite, brangioji. Susipažinkime. Šiaip ar taip, ateinančius porą mėnesių gyvensime viename kambaryje.

Ponia Volis, kaip žinojo Meisė, buvo jos motinos draugės giminaitė. Manieromis ji prilygo bet kokiam iškiliam generolui. Poniai buvo dosniai atlyginta už globėjos paslaugas, bet jos ryšys su namais savaip guodė Meisę, tad ji labai tikėjosi, kad juodvi puikiai sutars.

Meisė apžvelgė mažą kajutę. Kuklus kambarėlis dvelkė švara, primenančia pušynus. Baltos, vinimis apkaltos sienos, nedidelė praustuvė ir čiaupas, paslėpti kampe po karštą primenančiu gaubtu. Dviaukštė lova, apklota šiugždančiais lininiais apklotais, kojūgalyje tarp lovų – trumpos kopėtėlės.

– Kas jums, brangioji? – paklausė ponია Volis. – Neatrodote labai laiminga.

Meisė pasistengė išspausti šypsena.

– Tiesiog... na, tikėjaisi ne visai šito.

Ponia Volis sumirksėjo.

– Ko tiksliau tikėjotės?

– Iki šiol nesu miegojusi su kitu žmogumi viename kambaryje. Dviem čia atrodo per mažai vietos. Ypač pirmosios klasės kajutėje.

Ponia Volis nusišypsojo.

– Meise, negalima nusipirkti to, kas neparpuodama. Net ir jūsų tėvai negali, nepaisant jų pinigų ir įtakos. Šiame garlavyje tėra kelios vienvietės kajutės ir jūs paprasčiausiai pavėlavote vieną iš jų užsisakyti.

– O varge, – sudejavo Meisė. – Čia nėra net lango. Iš kur gausime šviežio oro?

Ponia Volis iškėlė pirštą.

– Būsime labai patenkinta tuo pridususiū oru, paminėsite mano žodį. Tikrai nenorėtumėte, kad jūsų vanduo užlietų jus vidury nakties. Aukštyn galvą, mieloji. Turite nusiprausti ir persirengti pietums.

Meisė sutrikusi sustingo. Nejaugi jai teks persirengti čia pat, ponios Volis akivaizdoje? Moters, su kuria ką tik susipažino? Meisė spoksojo į grindis sukiodama viršutinę švarkelio sągą ir jausdama, kaip akyse kaupiasi ašaros.

Ponia Volis kostelėjo du ar tris kartus, tartum suprasdama keblią jos padėtį.

– Norėtumėte kajutėje likti viena, kol persirengsite?

Meisė linktelėjo ir iš skrybėlės ištraukusi aštrų perlu puošą smeigtuką, numetė ją ant apatinio gulto. Bet skrybėlaitei dar nepėjus nusileisti, pačiupo ją ir žvilgtelėjo į ponią Volis.

– Brangioji, padėkite ją ant kėdės, – pamokė ponia. – Regis, mums teks vienai kitą prisijaukinti, – švelniai pajuokavo. – Čia per mažai vietos, kad galėtume išsikrauti visus daiktus, tad lagaminas jums turės atstoti pagalbinę apatinių skrynią. Jis jau po lova. Deja, visą spintą jau prikabinau savo suknelių, tad savo daiktus turėsite tvarkingai susilankstyti.

Šiek tiek apmaudžiai Meisė žiūrėjo, kaip ponia Volis susiglostė plaukus ir prasibrovė iki kajutės durų.

– Einu į saloną, užtruksiu apie pusvalandį. Tikiuosi, susitiksime ten puodelio arbatos. Kaip manote? Ir nesijaudinkite dėl patalynės. Mano lova jau beveik paklota, o jūsiškė bus paruošta, kol pietausime.

Poniai Volis išėjus, Meisė akimirką stovėjo ir žiūrėjo į duris. Vos tik nutilo sunkūs žingsniai, ėmė segiotis švarkelį. Iš po lovos išsitraukė lagaminą ir virpančia ranka perbraukė ruplėtą paviršių. Nenaujas krepšys buvo apjuostas rudomis medinėmis juostelėmis ir užrakintas dviem žalvarinėmis spynelėmis. Mergina paglostė pirštu inicialus, auksinėmis raidėmis įspaustus ant juodo apsitrynusio viršaus.

– Meisė Porter, – garsiai ištarė.

„Po galais, Meise, ką tu čia veiki?“

Rankinėje susiradusi raktelį spragtelėjo spynelę ir pakėlė dangtį. Šiaip taip apsiprausė kajutės praustuvėje, stengdamasi negalvoti apie Londoną, vakarinę vonią ir erdvų miegamąjį, kuriuo

nerekėjo su niekuo dalytis. Kai po geros valandos įpuolė ponia Volis – pamiršusi žadėtąjį arbatos puodelį, – Meisė jau buvo persivilkusi vakariniais drabužiais ir pasirengusi pietums.

Ponia Volis kone išstūmė ją iš kajutės ir nusivedė niūriu koridoriumi. Priėjusios aikštelę, juodvi sustojo plačių medinių laiptų viršuje.

– Mieloji, pietauti lipsime žemyn, – paaiškino, – ne aukštyn. Pietūs visada patiekiami apatiniame denyje, o visa kita, kas skirta mums, yra viršuje.

Pro turėklus Meisė įdėmiai nužvelgė nedidelį būrelį žmonių.

– Įdomu. Kodėl apačioje?

– Arčiau virtuvės, manyčiau, nors iš tiesų niekada apie tai nesusimąščiau. Eime, brangioji. Žmonės jau susirinko, nenorime versti jų laukti. Nepunktualumas nepuošia damos, mes ir taip jau vėluojame labiau, nei norėčiau.

Lipdama laiptais Meisė žvilgtelėjo į ponia Volis.

– Ar antros ir trečios klasių keleiviai valgyti taip pat lipa žemyn?

Ponia Volis pasiglostė smakrą lyg svarstydamą, ką atsakyti, tačiau gan greitai tapo akivaizdu, kad jos mintys kažkur kitur. Tada ištiesė ilgą pirštą.

– Žiūrėkite, kas mūsų laukia!

Kambario pasienyje stovėjo stalai, o išdėliotose lėkštėse gulėjo nedidukai apskriti skrebučiai, apiberti kažkokiomis juodomis sėklytėmis. Meisė išpūtė akis.

– Kas tai?

– Ikrai, mieloji, – paaiškino ponia Volis. – Madinga ir prabangu. Stebiuosi, kad nežinote.

Akimirką Meisė bandė susivokti.

– Mano motina sako, kad tai skanėstas iš Kaspijos jūros, bet aš nežinau, kas yra tas skanėstas.

– Eršketo kiaušinėliai.

– O siaube!

– Turite paragauti. Pravers jūsų išsilavinimui, jeigu ketinate gyventi prie jūros.

Ponia mostelėjo patarnautojui. Meisė stebėjo, kaip padavėjas pakėlęs lėkštę artinasi prie jos. Akys šokinėjo nuo ikrų prie ponios Volis su viltimi, kad per kokį nors stebuklą ji supras nebylų prašymą. „Žuvies kiaušinėliai, – pagalvojo. – Juk tai neapsakomai šlykštu.“

– Imkite skrebutį pirštais, mieloji, – tarė ponia Volis ir drąsinančiai nusišypsojo.

– Nemėgstu žuvies.

– Dėl Dievo meilės, Meise, imkite ir suvalgykite.

Meisė susiraukusi paėmė nediduką skrebutį. Perkando putnų ikrą, kurio vidus priminė tapijoką*. Kiaušinėlis sprogo ant liežuvio ir burnoje pasklidęs sodrus žuvies skonis pakilo net iki nosies. Meisė kone žiauktelėjo.

– Gardu? – paklausė ponia Volis.

Meisė papurtė galvą ir prispaudė prie šonų sugniaužtus kumščius. Ponia Volis papplekšnojo jai per petį.

– Tai ne kiekvienam, bet gerai, kad paragavote. Aš taip pat ne labai mėgstu ir niekaip nesuprantu, kodėl anglų aukštuomenė laiko juos delikatesu. Asmeniškai man jie primena pašvinkusią pelę.

– Ponia Volis!

– Kas yra, mieloji? Negaliu patikėti, kad sulaukėte devyniolikos metų nepažinusi pelės vizitinės kortelės.

Meisė pažvelgė jai į smalsias akis, kurios aiškiai laukė atsakymo.

* Balti, į krakmolą panašūs saldoki milteliai, gaunami iš manioko šakniagumbių (čia ir toliau – vert. past.).

– Be abejo, pažinau, ponია Volis, bet nemaniau, kad turėsiu tai valgyti su skrebučiu.

Ponia Volis sukikeno ir nususukusios nuo lėkščių su žuvų kiaušinėliais abi moterys prisijungė prie kitų keleivių, plūstančių į restoraną.

– Kur sėdėsime? – paklausė Meisė, kai jos stabtelėjo prie įėjimo apžiūrinėdamos baltomis staltiesėmis užtiestus staliukus pasienyje. – Tikriausiai čia reikia sėsti pagal sąrašą?

– Patarnautojai mums pasakys, mieloji. Nereikia taip neri-
mauti. Mus pasodins su to paties luomo žmonėmis.

Sulig šiais žodžiais šalia jų išdygo jaunas padavėjas, vilkintis nepriekaištingai balta uniforma, ir palydėjo prie apskrito stalo, padengto aštuoniems asmenims. Standžios baltos servetėlės it burės stovėjo tuščiose lėkštėse, o sidabrinėje žvakidėje styrojo ilga vieniša žvakė.

Ponia Volis įpylė į taurę vandens ir padavė Meisei. Toji pakėlė puspilnę stiklinę ir siurbtelėjo gurkšnį, atsispyrusi didelei pagundai išskalauti iš gerklės ikrų skonį.

– Čia valgysime visą kelionę, tad verčiau ilgai nedelsusios susidraugaukime su stalo kaimynais, – tarė ponია Volis.

Pagal išdėliotas korteles šalia Meisės turėjo sėdėti ponas Smolis iš vienos pusės ir ponია Volis iš kitos, o poniai Volis iš kairės – antrasis laivo kapitonas. Meisė atsisuko į savo kaimyną, ligotai atrodantį poną prakaituota viršutine lūpa ir sluoksniais besilupančia galvos oda, ir šiaip taip išspaudė šypseną. Palinkusi į priekį ponია Volis prisistatė jaunavedžių porai kitapus stalo, tokio plataus, kad ištiesus rankas net pirštų galais nepavyktų susiliesti. Pora atsišaukė keliaujantys su jaunamartės tėvais, ponu ir ponია Dženkinsais.

Apėjęs visą kambarį padavėjas ilgu degikliu užžiebė žvakes. Kai priėjęs prie jų staliuko pristatė valgiaraštį, ponია Volis pareiškė:

– Mieloji, aš užsakysiu mums abiem. Jūs per jauna, kad pasirinktumėte tinkamą patiekalą. Manau, šįvakar mums abiem patiks sūdyta lašiša.

Meisė panarino galvą, stipriai suspaudė lūpas ir nurijo apmaudą. Ji norėjo antienos, nes jos motina nekenčia šios mėsos, be to, juk ką tik sakė poniai Volis nemėgstanti žuvies. „Kada žmonės supras, kad esu savarankiška? Dėl Dievo meilės! – mintyse ji pasimėgavo šia mažute šventvagyste. – Man netrukus sueis dvidešimt ir esu laikoma vedyboms tinkamo amžiaus. Tai kodėl man neleidžiama pačiai nuspręsti, ką valgyti?“

Meisė tik knibinėjo patiekalą ir gurkšnojo vandenį akimis šokinėdama nuo vieno stalo kaimyno prie kito, lyg stebėdama teniso varžybas. Ponia Dženkins patrynė rankas ir pasiskundė šąlanti.

– Haroldai, sėdžiu skersvėjy, – tarė vyrui pasipiktinusi žvelgdama į duris. – Ar galėtum paprašyti, kad uždarytų duris?

– Žinoma, brangioji, – stodamasis atsakė Haroldas.

Po akimirkos padavėjas čiupo servetėlę lyg katė siūlų kamuoliuką ir į jos vietą padėjo lėkštę. Prisidengusi burną ranka ponia Volis sukuždėjo:

– Meise, pabandykite užmegzti pokalbį. Antraip atrodysite nemandagi.

– Ar laukiate šilumos? – riktelėjo Meisė per stalą.

Ponia pridėjo prie ausies delną ir papurtė galvą. Meisė palinkusi į priekį pakartojo klausimą:

– Ar į Australiją keliaujate dėl geresnio oro?

Jaunasis žentas, išvaizdus šviesiaplaukis vyras kareiviškais ūsais, garsiai atsišaukė iš savosios vietos:

– Panele Porter, kalbėkite garsiau. Mano naujoji motušė baisiai neprigirdi.

Meisė pridėjo ranką prie krūtinės ir ironiškai atsakė:

– Apgailestauju tai girdėdama.

– Nevarkite ir šiandien nešūkaukite. Turėsite marias laiko su ja susipažinti. Dabar jums būtų geriau pasikalbėti su kuo nors kitu. Kaip manote?

Padavėjas paėmė pustuštį sultinio puodelį. Meisė nebuvo nusiteikusi dar vienam kulinariniam barniui. Dirstelėjo į ponią Volis, bet ji – laimė – gyvai šnekučiavosi su antruoju kapitonu ir švytėjo kaip švyturys. Tad atsigręžė į ligotąjį poną. Šis dorėjo žirnelius stumdydamas juos šakute kaip skaičiuotuvo karoliukus.

– Pone Smoli, gal galėčiau jums ką nors paduoti? Druskos, pipirų?

„Semtuvėlį?“

– Pirmiausia butelį vyno, – atsakė jis pilna burna. – Paskui duonos pintinėle.

Meisė atsispyrė pagundai ką nors leptelėti ir pakėlė grafiną.

– Žmona su jumis nekeliauja?

Ponia Volis aiškiai viena ausimi klausėsi pašnekėsio, tad pasilenkė artyn, lyg norėdama pasakyti paslaptį:

– Meise, tik neklausinėkite asmeninių dalykų. Tai nepadoru.

Ponas Smolis prisipylė taurę ir pasukiojęs apžiūrėjo gintarinį skystį žvakės šviesoje. Nugėrė didelį gurkšnį ir kelis kartus sučepsėjo, tartum laukdamas vyno atsakymo, tada pakabino didelį gabalą sviesto.

– Aš nevedęs, – atsakė spjaudydamasis seilėmis. – Bet tai nereiškia, kad nesu atviras pasiūlymams.

Valgiai buvo tiekiami vienas po kito, Smolis darėsi vis nuobodesnis. Iš vešlių antakių ir žilų kuokštų aplink ausis Meisė sprendė, kad jam turėtų būti maždaug per šešiasdešimt. Daugiau nei keturiasdešimties metų skirtumas tarp jų, regis, poną netgi drąsino. Kai keliautojams buvo patiektas desertas blizgančio

stiklo induose, ponas Smolis jau buvo prisislinkęs pernelyg arti Meisės, dėmėta ranka per stalą ryžtingai artėjo prie jos rankos, įspestos tarp grietinėlės ir kremos. Putlūs ir įžūlūs pirštai priartėjo su sūriu ir krekeriais, o kai buvo patiekta kava, jo kelis, atkakliai kaip rujojantis avinas, jau baksnojo jai kelį.

– Panele Porter, leiskite jums papasakoti, kaip patekau į laivą, – tarė imdamas pilną saują saldumynų iš apvalios kiniško porceliano lėkštės. – Vežu Britanijos imperiją į laukinį kraštą ir prižiūrėsiu įstatymą ir tvarką viename aukso karštligės kamuojamų miestų. Esu naujasis Balarato teisėjas. Ką pasakysite, a? – Ir susigrūdęs visus saldumynus į burną ėmė kramtyti. – O jūs, panele Porter? Kas jus veda į Australiją?

Ponia Volis pasitaisė akinius ant nosies.

– Meisė keliauja į Australiją tuoktis.

– Ak! – Ponas Smolis išdidžiai kilstelėjo galvą. – Ketinate susižvejoti jaunikį?

Meisė susigūžė nuo jo pastabos, o ponias Volis įsijautė.

– Ne, pone Smoli, ne žvejoti, – pamojavo smiliumi. – Ji ne ieškotoja. Jai nepaprastai pasisekė. Ji jau susižadėjusi.

Paminėjus vedybas, Meisė pasijuto truputį nesmagiai, bet tikėjosi, kad ponios Volis tiesmukiškumas grąžins ponui Smoliui blaivų protą. Tačiau šis neketino pasiduoti. Įlašinęs truputį vyno stumtelėjo jai taurę.

– Panele Porter, ar galėčiau pasiūlyti jums taurę vyno? Atšvėskime jūsų būsimąją laimę! – Ir nuleidęs ranką po staltiese savo karštais pirštais ėmė minkyti Meisei kelį.

Meisė negalėjo pajudėti nesukėlusi scenos. Jautė, kaip ranka ropščiasi šlaunimi aukštyn it mitri žebenkštis. Pasimuisčiusi krėslė ją nusipurė ir pasislinko šiek tiek toliau.

„Jeigu jis dar kartą šitaip padarys, besiu šakutę jam į ranką“, – pažadėjo sau.

– Ne, pone Smoli, negalėtumėte, – atsakė ponias Volis ir stumtelėjo taurę atgal. – Bet galite įpilti man.

Garlaivis lėtai pukšėjo tikslo link. Šiltam orui įkaitus, paaiškėjo, kad Meisės rūbai labai nepraktiški. Toldama nuo pažįstamos aplinkos mergina jautė, kad ir ji pamažu, sunkiai keičiasi. Pirmą kartą gyvenime buvo atsakinga tik sau. Žinoma, dar reikėjo susiderėti su ponias Volis.

Pirmasis maištas netikėtai kilo vieną rytą. Kajatėje abi moterys apsirengdavo ir nusirengdavo už lovų užuolaidų. Ponia Volis pareiškė norą užimti apatinį gultą, o Meisei, kaip derybų naujokei, teliko kelis kartus per dieną laiptoti siauromis medinėmis kopėtelėmis. Gulėti ar sėdėti ant lovos, bandant įsisprausti į korsetą, kurio plieniniai segtukai lydėsi palubės karštyje, buvo pernelyg didelis išbandymas. Net ir be varžančių drabužių ji buvo plona kaip nendrė, o apvilktas ant apatinių marškinių korsetas suspausdavo šlaunis ir krūtinę į beformį gniužulą.

„Kažin, koks jausmas, – mąstė ji už nugaros pešiodama raištelius, – gimti gentyje, kuri apskritai nedėvi drabužių?“ Taigi, kol ponias Volis dar miegojo, mažame kamputyje už užuolaidos Meisė nusivilko korsetą ir paslėpė jį lagamine.

Jeigu ponias Volis ir pastebėjo, kad Meisė nusivilko korsetą, nieko nepasakė – tiesą sakant, dėl pono Smolio ji nuolat pamiršdavo prižiūrėtojos pareigas. Ponia Volis atrodė tikrai susižavėjusi, tačiau ponas nesiliovė gašliai spoksojęs į Meisę. Jau verčiau būtų grabaliojęs.

Po kelių savaičių jūroje, apie dešimtą valandą vakaro, laivas priartėjo prie Gerosios Vilties kyšulio. Meisė tirpo savo apdaruose, o ponas Smolis įkalbinėjo moterų draugiją sudaryti ketvertuką bridžo partijai.

Prakaito lašai riedėjo nugara, paslėpta po vilnoniu drabužiu, kojos tino besilydančio šilko kojinese, o įkaitęs kraujas nudažė skruostus. Meisė atsargiai sulankstė servetėlę ir padėjo į lėkštę.

– Ponia Volis, ar labai nepyktumėte, jeigu atsisakyčiau? Ne labai suprantu bridžo taisyklių, o su šiais rūbais tiesiog trokštu nuo karščio, tad mieliau išeičiau į dieną truputį atsigavinti prieš miegą.

– Meise, negalite eiti viena. Žmonės palaikys jus pasileidėle. Turite prisiminti savo padėtį – esate *susižadėjusi* moteris. – Ponia Volis pabrėžė žodį mesdama aštrų žvilgsnį į poną Smolį. – Atsisakyčiau žaisti bridžą ir palydėsiu jus, kad apsaugočiau jūsų reputaciją. Vakarų Australijos britų bendruomenė labai maža – pasklis gandai, jeigu šlaistysitės viena pati. Turime atpratinti jus nuo neapgalvotų veiksmų.

Meisė nuleido akis.

– Ne, – atsakė tyliai, visiems ir niekam, bet pirmiausia sau. Visą vakarą ji nenoromis šypsojosi, kol nuo pastangų paskaudo raumenis, o nuo šlykštaus pono Smolio ir jo pasiūlymo palošti kortomis apskritai dingo nuotaika.

Ponia Volis tankiai sumirksėjo:

– Prašau, brangioji?

– Gal aš ir susižadėjusi, bet neketinu duoti vienuolės įžadų.

Tikrai galiu vaikščioti viena.

– Mieloji, nebūkite įžūli. Ar visai neturite padorumo jausmo?

– Atsiprašau, – atsakė Meisė. – Neturėjau taip kalbėti. *Garsiai*.

Ponia Volis linktelėjo.

– Gerai. O dabar eime. Maniau, norite pasivaikščioti.

Denius skyrė vos keli mediniai varteliai, bet visi atliko savo funkciją: atskirti trijų klasių keleivius ir jiems prideramas vietas.